

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 19. září 2012 v senátě složeném z předsedy JUDr. Stanislava Černeckého a přísedících Ing. Milana Musila a Zdeňka Matějovského **t a k t o :**

Obžalovaný

P [redacted] P [redacted] ,

nar. [redacted] v M [redacted] , bez zaměstnání, trvale bytem N [redacted] , N [redacted]
[redacted] čp. [redacted] , t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Valdice,

j e v i n e n , ž e

v přesně nezjištěné době od 30. srpna 2010 do počátku září 2010 v prostoru u areálu sběrného dvora Technických služeb v D [redacted] v N [redacted] poté, co byl nejprve fyzicky napaden poškozeným I [redacted] F [redacted] , nar. [redacted] , s rozmyslem, v úmyslu usmrtit, napadl poškozeného tím způsobem, že ho v době, kdy byl v poloze v podřepu lehce předkloněný, prudce udeřil pravým kolenem do obličeje a následně poté, co se poškozený v důsledku tohoto útoku udeřil o přilehlou zeď a upadl na zem, ležícího poškozeného nejméně třikrát udeřil pěstí do hlavy a poté ho oběma rukama rdousil tlakem palci na výběžek štítné chrupavky, čímž mu způsobil zlomeninu těla dolní čelisti vlevo a zranění v oblasti hrtanu

vyznačující se defekty křídel štítné chrupavky a chrupavky prstěncové, přičemž tato poranění byla neslučitelná se životem a jejich následkem poškozený na místě zemřel a tohoto jednání se dopustil, přestože byl rozsudkem Krajského soudu v Praze – soudu pro mládež ze dne 4. března 2005, sp. zn. 6Tm 1/2005, který nabyl právní moci dne 4. března 2005, odsouzen za provinění vraždy podle § 219 odst. 1 trestního zákona účinného do 31. prosince 2009 k nepodmíněnému trestnímu opatření odnětí svobody v délce 3 let a 6 měsíců, které vykonal dne 23. února 2008, a toto odsouzení dosud nebylo zahlazeno,

t e d y

jiného úmyslně usmrtil s rozmyslem a spáchal takový čin opětovně.

T í m s p á c h a l

zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. h) trestního zákoníku

a o d s u z u j e s e

za tento zločin a za přečiny výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, jimiž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Nymburce ze dne 29. září 2010, sp. zn. 4T 147/2010 podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku a § 54 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku **k výjimečnému souhrnnému trestu odnětí svobody na doživotí.**

Podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se vyslovuje propadnutí věci, a to zajištěného zavíracího vystřelovacího nože s prošívanou koženou stříenkou, s nápisem U.S.A. super kníže. Podle § 70 odst. 5 trestního zákoníku propadá věc připadá státu.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 29. září 2010, sp. zn. 4T 147/2010, jakož i všechna další rozhodnutí na

tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené A ■■■ F ■■■, nar. ■■■, bytem N ■■■, P ■■■ škodu ve výši 240 000,-- Kč a poškozenému M ■■■ F ■■■, nar. ■■■, bytem N ■■■, N ■■■ škodu ve výši 175 000,-- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Skutková zjištění uvedená ve výrokové části rozsudku vzal soud za prokázaná po dokazování provedeném v hlavním líčení ve dnech 28., 29. května, 11. června a 20. srpna 2012. Dle přesvědčení soudu v hlavním líčení byly provedeny veškeré důkazy potřebné pro objasnění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro spravedlivé rozhodnutí (návrhy na doplnění dokazování nebyly procesními stranami vzneseny – soud vyhověl návrhu obžalovaného na vypracování ústavního revizního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie). Souhrn provedených důkazů tvoří logickou a ničím nenarušenou soustavu vzájemně se doplňujících důkazů, která ve svém celku spolehlivě prokazuje všechny podstatné a pro meritorní rozhodnutí významné okolnosti žalovaného skutku a usvědčuje z jeho spáchání právě obžalovaného a vylučuje možnost jakéhokoliv jiného závěru.

Skutkový děj uvedený ve výrokové části rozsudku vzal soud za prokázaný zejména na základě výpovědí obžalovaného v přípravném řízení dne 18. ledna 2012 a dne 10. února 2012 (provedena rekonstrukce na místě činu) ve spojení se znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, psychiatrie a psychologie a výpověďmi znalců MUDr. Jiřího Hladíka, MUDr. Petry Uhlíkové a PhDr. et PhDr. Radka Ptáčka, Ph.D., MBA, prim. MUDr. Jiřího Švarce, Ph.D. a PhDr. Petra Goldmanna - podpůrně i na základě protokolů o ohledání a dohledání místa činu včetně připojené dokumentace, odborných vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika, lékařských zpráv Nemocnice N ■■■ a svědeckých výpovědí J ■■■ K ■■■ a J ■■■ Š ■■■.

Obžalovaný P ■■■ P ■■■ v přípravném řízení při výslechu konaném dne 18. ledna 2012 vypověděl, že usnesení o zahájení jeho tr. stíhání se zakládá na dopise, který zaslal na kriminální policii a tedy se zakládá na pravdě. Poškozeného I ■■■ F ■■■ (dále jen

poškozený) potkával od roku 2002, ale to se spolu nebavili – bavit (byť v té době ještě ne moc) se spolu začali až v březnu, dubnu 2010 (občas spolu popili, pokecali). V té době chtěl začít žít normálně, našel si přítelkyni, práci. V červnu 2010 bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro nebezpečné vyhrožování. Asi měsíc chodil ještě do práce, bydlel u přítelkyně - když měl soud, tak se na všechno vykašlal. V létě 2010 přestal chodit do práce, přestal udržovat kontakt s přítelkyní, žil na ulici. V té době se začal s poškozeným více stýkat. Ze začátku mezi nimi nebyly žádné problémy. Rozuměli si, ale potom v srpnu pili, poškozený jej napadl, tak ho zbil a pak ho odvedl do nemocnice. V nemocnici byl poškozený asi 4 dny, chodil ho tam navštěvovat. Když tam pak přišel a řekli mu, že poškozeného propustili, tak ten samý den poškozeného potkal na náměstí a to byl den, kdy poškozeného večer zabil. Potkali se kolem 10.00 či 11.00 hod., šli do Kauflandu v N[REDACTED] pro víno, měli asi 11 litrů. Z Kauflandu šli tam, kde poškozený bydlel a kde se nakonec našel - bylo to za stavebninami v N[REDACTED]. Zde popíjeli, poškozený byl docela opilý a začal jej slovně napadat - to neřešil. Když se šel „vyčůrat“, tak ho poškozený zezadu praštil pěstí do krku či týla (to si přesně nepamatuje). I to nejdříve nechal bez povšimnutí, vrátil se tam, kde seděli, pili dál a pak asi po půl hodině mu došlo, že jej poškozený bezdůvodně napadl. Poškozený byl v té době od něho trochu dále, když se zvedl a šel k němu, byl v podřepu. Poškozeného nejdřív kopnul kolenem, poškozený se praštil o zeď a spadnul na zem. Pak si vybavuje, že na poškozeném klečel a škrtil ho, mezitím má výpadek. Pak šel pryč a asi měsíc jezdil Poděbrady, Kolín, Havlíčkův Brod, Jihlava, Pardubice. Pak se vrátil zpátky do N[REDACTED] a 4. října na policii v N[REDACTED] oznámil nález těla. Byl k tomu vyslechnut, protože to nahlásil.

Při tomto výslechu obžalovaný dále i k dotazům vyslýchajícího podrobněji rozvedl, že k tomu prvotnímu incidentu, kdy jej poškozený napadl, mohlo dojít asi 4 až 5 dní před tím, než poškozeného zabil - asi konec srpna. Událo se to taky u těch stavebnin v N[REDACTED], ale jakoby za rohem k silnici. Pili, poškozený vstal a praštil jej pěstí do obličeje. On mu to vrátil, praštil ho pěstí do oblasti tváře - oka, shodil ho na zem a mlátil do něj pěstmi. Poškozený pak omdlel, tak toho mlácení nechal. Poškozený se po několika minutách probal, říkal, že se mu točí hlava, je mu na zvracení, bolí ho žebra – začalo mu ho být líto, že to přehnal, tak mu řekl, že ho odvede do nemocnice. Poškozený do nemocnice nechtěl, chvíli se dohadovali, ale nakonec se domluvili a šli do nemocnice. Kolik úderů pěstmi a kam ten den zasadil poškozenému, neví, prostě ho bil. Poškozený krvácel skoro z celého obličeje - když poškozeného navštívil v nemocnici, tak mu poškozený říkal, že má otřes mozku, pohmožděnou sanici a zlomená žebra. On měl jen trochu odřeninu nad okem, ale nic vážného. Ví, že si poškozený dal ruce před obličej, ale potom neví. Po jakou dobu jej bil pěstmi, neví –

neví, jak dlouho to mohlo trvat. V době tohoto útoku byl poškozený na zemi, ležel na zádech a on klečel čelem k jeho hlavě, svá kolena měl na jeho břicho. Dohodli se, že poškozený oznámí na policii fingované napadení, tj. že byl napaden někým jiným (a on že to dosvědčí), což poškozený také i učinil. Když v den smrti poškozeného přišli z Kauflandu na místo pozdějšího nálezu poškozeného (přišli nejpozději v 11.00 hod.), tak pak celý den až do večera pili a povídali si. Bavili se o jeho trestu, protože čekal na soud. K žádnému konfliktu v té době ještě nedošlo. Poškozený jej pak napadl kolem 18.30 hod. – 19.00 hod., když se šel vymocit ke křoví, které poškozený používal jako záchod. Byl k poškozenému zády, myslí si, že jej poškozený praštil pěstí, byl to tupý náraz do oblasti krku či temene. Vůbec to nekomentoval, nic poškozenému neřekl – myslí si, že to bylo kvůli tomu, že byl poškozený kvůli němu v nemocnici. Pouze se na poškozeného otočil a ten sklopil oči, vůbec o tom nemluvili. Poté, co jej poškozený udeřil, tak udělal asi čtyři kroky dopředu, kdyby to bylo na obličej, tak měl zlomenou sanici. Poškozený při tom nic neřikal. Bolel jej krk, ale jinak se mu nic nestalo. Sednul si zpátky, tam, kde seděl a popíjel dál – navodili jiné téma, bavili se o jeho bráchovi. O útoku poškozeného nepadlo ani slovo. Poškozený pak vstal a šel na „velkou“ nebo „malou“, prostě odešel. V tom tichu na něj přišel vztek, vrátilo se mu, že si nechal dát tu ránu a vůbec mu ji nevrátil. Neuvažoval nad tím, co mu může udělat, vstal a kopnul ho pravým kolenem na levou tvář - pod oko. Poškozený byl v té době v podřepu, předkloněný, nevybavuje si, jestli byl na „velké“ či co přesně dělal, ale bylo to přesně na ten kop kolenem. Poškozený byl asi 1 metr od zdi a tím kopem nalítl na tu zeď, odrazil se a spadl na zem. Předpokládá, že se poškozený udeřil o tu zeď na oblast spánku, ale to si nevybavuje. Poškozený se kopu nesnažil zabránit, a když spadnul na zem, tak si myslí, že ani nevnímal, co se s ním děje. Myslí si, že byl v bezvědomí, protože když dopadl, tak jenom zachrčel a bylo mu vidět jenom bělmo. Neví, zda v té době dýchal – až do škrčení si nic nepamatuje. Když začal vnímat, tak klečel na poškozeném a prsty mu tlačil na ohryzek. V té době ležel poškozený na zádech, v místě, kde byl nalezen – bylo to kousek dál, než tam, kde dopadl, asi tak o 2 metry. Klečel na poškozeném jakoby v podřepu a kolena zaklíněná o poškozeného, o jeho tělo (jeho tělo měl mezi kolena, byl čelem k jeho hlavě). Oběma rukama tlačil palci doprostřed krku na ohryzek a ostatními prsty objal jeho krk - škrtil jej ostatními prsty ze strany, přitom palci tlačil ohryzek směrem dovnitř. Neví, zda poškozený v daném momentu dýchal. Poškozený se škrčení nebránil, nehýbal se. Neví, jak dlouho poškozeného takto škrtil, ale celý incident mohl trvat tak 40 minut – tedy od toho kopu, pak si nic nepamatuje, pak poškozeného škrtil, a když došel z místa k prvním hodinám, které jsou kousek, tak bylo 20.15 hod. (k tomu kopu tedy mohlo dojít tak v 19.30 hod.). Po tom škrčení měl poškozený celý obličej od krve, nehýbal se, zdálo se mu, že nedýchá, tak mu zkusil tep na krku i ruce a nikde

nebyl hmatatelný. Chtěl zkusit masáž srdce, když poškozenému zmáčknul hrudník, tak mu z pusy „vyjela“ krev. Nezkoušel, jestli poškozený dýchá, cítil na hrudníku, že se nezvedá. Žádných jiných zranění si nevšiml. Poškozeného zanechal tak, jak byl – v poloze na zádech. Poškozený měl nějakou košili (barvu neví), zda byla s krátkým či dlouhým rukávem, si nepamatuje. Kalhoty měl tmavé barvy, myslí, že černé barvy. On měl na sobě černé kapsáče, černé triko s krátkým rukávem, modrou mikinu a hnědé boty (bylo hezky, nepršelo). Mikinu hned po incidentu zahodil do popelnice u Penny marketu, protože byla od krve. Ostatní jeho oblečení je ve vězeňském skladu. Kromě mikiny na ostatních částech oblečení nebyly viditelné stopy krve. Po události měl oteklé ruce a měl nějaký škrábanec na obličeji. Oteklé měl celé vnější části rukou, kolem kloubů. Škrábance měl na tváři a jeden na krku, neví, od čeho škrábance byly. Na místě nevzal žádné věci. Cestou z místa nikoho nepotkal. O incidentu s nikým nehovořil. Jeho jednání – celý incident nikdo nesledoval. Poškozeného napadl proto, že neovládl to, že poškozený původně napadl jeho. V době, když šel poškozeného napadnout, neměl obavu o svůj život, zdraví, neměl z poškozeného strach, v tu chvíli si nic takového neuvědomoval. V dané době měřil 178 cm, vážil cca 80 kg. Poškozený byl menší i váhově lehčí. Mohl mít 160 – 165 cm, váhu nedokáže odhadnout. Kdyby útoky nebyly v nestřežený okamžik, tak možná na začátku by to bylo vyrovnané, ale pak by poškozeného utahal, protože měl lepší kondici. Nevěnoval se bojovému sportu. Oznámení nálezu poškozeného byla náhlá myšlenka, kterou udělal. K vraždě poškozeného se doznal až nyní a nikoli při oznámení nálezu poškozeného proto, že trest, za který byl odsouzen, je podle něho špatně kvalifikovaný. Ví, že tohle udělal, ale trest, za který je odsouzen, tak neudělal. Co se týče lidské stránky, tak lituje svého činu, ale co se týče života na ulici, tak ne, protože člověk na ulici je jako zvíře, co si neuloví, tak nemá, a když se nebude bránit, tak zahyne. Co ten den vypil, než se potkali, si nepamatuje, ale spolu vypili asi 9 litrů vína – vypil víc než poškozený. V tu dobu byl opilý, ale byl vyrovnaný, byl v pohodě. Přišlo mu, že to zvládá normálně, že je v pohodě. Mohl vypít tak 5 – 6 litrů červeného krabicového vína. Kolem 13.00 hod. snědl dva rohlíky s paštikou (poškozený nejedl nic), ráno měl tři Neuroly.

Při rekonstrukci konané v přípravném řízení na místě činu dne 10. února 2012 k prověření výpovědi obžalovaného ze dne 18. ledna 2012 (pořízen videozáznam) obžalovaný popsal a ukázal místo, kde se udál celý děj (v době rekonstrukce nebylo toto místo již plně přístupné) - ustanovil místo, kde poškozený napadl jeho a kde následně on napadl poškozeného, jakož i místo, kde popíjeli a kde zanechal tělo poškozeného. Poté i podrobně znázornil průběh skutkového děje. Shodně s prvotní výpovědí ze dne 18. ledna 2012 uvedl, že když šel na „malou“, tak jej poškozený praštil zezadu do zátylku (má za to, že to bylo pěstí).

Pouze se na poškozeného otočil, podíval se na něj a pak se přesunuli zpátky na místo, kde popíjeli. Pak dále popíjeli, povídali si a o útoku poškozeného nepadlo ani slovo. Až když poškozený pak odešel asi na záchod na to samé místo, tak se mu v hlavě promítlo to, že jej poškozený praštil, že si to nechal líbit, bylo to bez odezvy, tak vstal a šel za ním. Vlastně ani neví, o čem přemýšlel, z jakého důvodu se rozhodl jít k poškozenému a za jakým účelem, prostě se najednou zvedl a šel k poškozenému, ani o tom neuvažoval - hned jak ho to napadlo, tak se zvedl a šel. Poškozený byl čelem k němu lehce v podřepu, předkloněný s hlavou dopředu. Když přišel k poškozenému, tak nic neřekl a praštil ho pravým kolenem do oblasti hlavy – na levou stranu obličeje do oblasti dolní čelisti (zapřel se o levou nohu a kop provedl pravou nohou). Poškozený se udeřil hlavou o přilehlou zeď a spadl na pravý bok (levou nohu měl ohnutou v koleni za tělo). Oproti prvotní výpovědi upřesnil, že poškozený dýchal – zvedal se mu hrudník, ale jestli byl zraněný, neví. Navíc oproti prvotní výpovědi popsal a následně i demonstroval, že poté, co poškozený po kopu spadnul na zem, tak šel k němu, otočil ho na záda, kleknul si na něj (nohama byl rozkročmo u pasu poškozeného a kolena se zapřel o jeho hrudník) a pak poškozeného několikrát udeřil pěstí do obličeje. Údery byly vedeny na rty, sanici (levou polovinu) a bradu – pamatuje si tři takto vedené útoky. Poté neví, co následovalo, pak si až pamatuje, že škrtil poškozeného na jiném místě – z původního místa (kde došlo ke kopu a úderům pěstí) byli o několik metrů jinde, poškozený ležel na zádech, horní končetiny měl rozpažené od těla a dolní končetiny roztažené od sebe. Klečel na poškozeném stejným způsobem jako při úderech pěstí a škrtil poškozeného – prsty měl kolem krku poškozeného a palce překřížené na hrtanu, na hrtan tlačil vší silou. Poškozený se jeho útoku v té době nijak nebránil. Myslí si, že v této chvíli už poškozený nedýchal - nehýbal se mu hrudník, neměl tep, a když zkoušel masáž srdce, tak poškozenému z pusy vyšla pouze krev. Neví, jak dlouho trvalo samotné škrcení, protože si nepamatuje jeho začátek. Po útoku měl na ruku krev. Na dotaz znalce, co si myslel, že se stane, uvedl, že nad tím nepřemýšlel. Z benzínové pumpy nevolal záchranku, protože věděl, že je to zbytečné – poškozenému se již nehýbal hrudník, nenahmatal u poškozeného puls a z úst poškozenému vytékala krev. Po čase oznámil nález, aniž se šel podívat, zda tam tělo leží, neboť to nemohlo dopadnout jinak než smrtí.

Při hlavním líčení obžalovaný využil svého práva a k věci nevypovídal s tím, že to co chtěl, již řekl v přípravném řízení a bude-li třeba, případně se vyjádří v rámci § 214 tr. řádu k provedeným důkazům. V průběhu dokazování pak k výpovědi svědka J. K. uvedl, že k usmrcení poškozeného došlo v den jeho propuštění z nemocnice.

Svědék J. K. vypověděl, že poškozeného znal jako bezdomovce po dobu asi pěti let. Asi od poloviny roku 2010 se poškozený zdržoval v prostoru za areálem Technických služeb N. (separační dvůr) v blízkosti Labe. Zde měl nataženou plachtu, pod kterou přespával. V této době se poškozený zdržoval zejména ve společnosti muže, kterého znal pod přezdívkou "K.". Vídal je spolu zejména na lavičkách u Labe, kde popíjeli krabicové víno. Ví o tom, že poškozený byl hospitalizován v nemocnici. Viděl ho ještě i po propuštění z nemocnice. Poškozený měl monokl a sám mu u řeky Labe říkal, že byl propuštěn z nemocnice „na revers“. Nebavili se, proč byl poškozený v nemocnici ani od čeho má monokl. Poprvé viděl poškozeného s monoklem, když jel na kole a tehdy ani nezastavil. Až při dalším setkání s poškozeným u Labe – neví, po kolika to bylo dnech - se s poškozeným bavil o tom, že byl propuštěn z nemocnice (při obou setkáních nikdo další přítomen nebyl).

Svědék J. Š. vypověděl, že poškozeného znal po dlouhou dobu, chodíval ho občas navštěvovat na místo, kde se zdržoval - za "separačním dvorem" Technických služeb N. k u Labe. Na tomto místě se opakovaně setkal s mužem, který měl přezdívkou "K.", kterého vídal ve společnosti poškozeného i ve městě. Tento muž se křestním jménem asi jmenoval "P.". Nebyl přítomen nějaké jejich roztržce.

Z úředního záznamu PČR OOP N. ze dne 4. října 2010 vyplývá, že obžalovaný dne 3. října 2010 v 20.30 hod. osobně oznámil na OOP N., že dne 3. října 2010 v 14.30 hod. našel v zadní části neoploceného pozemku separačního dvora Technických služeb N. torzo těla. Oznámit to přišel až večer, neboť se bál, že bude podezřelý ze smrti cizí osoby. Na místo byla spolu s obžalovaným vyslána policejní hlídka, která na obžalovaným uvedeném místě skutečně našla torzo těla ve značném stádiu rozkladu, zřejmě muže. K totožnosti neznámé mrtvoly obžalovaný nic konkrétního neuvedl.

Z písemnosti založené ve spise na č.l. 16 vyplývá, že dne 7. prosince 2011 byl na Službu kriminální policie a vyšetřování N. doručen dopis obžalovaného z Věznice Valdice datovaný 4. prosince 2011, v němž obžalovaný žádal, aby za ním do Věznice Valdice přijel vyšetřovatel, který vyšetřoval úmrtí I. F. - dne 3. či 4. října 2010 ohlásil nález jeho těla, a to z důvodu, aby jeho výpověď k tomuto případu byla anulována a sepsala se nová výpověď s jeho přiznáním.

Situace na místě činu byla podrobně zadokumentována protokolem o ohledání místa činu s plánkem, fotodokumentací a pořízeným videozáznamem. Místem ohledání bylo okolí

D[REDACTED] v N[REDACTED] v prostoru mezi areálem sběrného dvora Technických služeb a korytem Labe. Tělo poškozeného bylo nalezeno u zdi průmyslové haly cca 20 m od unimo buňky (zde nalezeno improvizované lůžko, akumulční kamna, v prostoru lůžka poházené knihy, časopisy a noviny, dále oděvní svršky a prázdný batoh). Na šňůrách natažených mezi stromy byly rozvěšeny oděvní svršky, další byly poházeny po okolí a to včetně osobního prádla a obuvi. Ve stěně průmyslové haly byly ve výklenku uloženy věci osobní hygieny (zubní pasta, kartáček na zuby, kosmetické potřeby), dále zde bylo nalezeno torzo dřevěné skříňky, před ní na zemi 1 ks mince 1 ks á 10,- Kč a 2 ks bankovek á 20 slovinských tolarů. V místě nálezu těla byl zajištěn dále plastový hřeben, modré džíny s hnilobnými kousky tkáně těla poškozeného, černá pánská peněženka s osobními věcmi (v levé náprsní kapse košile poškozeného - bez osobních dokladů).

Součástí ohledání místa činu byla i prohlídka těla poškozeného, kterou provedl znalec MUDr. Jiří Hladík dne 3. října 2010 mezi 23.08 až 23.19 hod. Tělo poškozeného bylo ve značném stupni rozkladu. Poškozený ležel na zádech, dolní a horní končetiny měl natažené. Na dolní části těla měl modré džínové kalhoty, které měl shrnuté vpravo do poloviny bérce a vlevo ke koleni, stejně měl shrnuté i slipy. Hlava byla částečně mumifikovaná, v týlně-temenní krajině hnilobně změněná. Dolní čelist vlevo byla zlomená v oblasti ramene, asi 2 cm před úhlem čelisti. Oční koule chyběly. Měkké tkáně krku byly z větší části stráveny biologickými činiteli. Na hrudníku byly měkké tkáně jen místy zachovalé, zejména v oblasti dolních žeber byly skeletizovány, takže byla odhalena žebra. Orgány hrudní dutiny, břišní dutiny a malé pánve chyběly. Na hlavě v oblasti pravého obočí byla nalezena chirurgicky ošetřená rána. Na základě stupně rozvoje posmrtných změn s přihlédnutím ke klimatickým podmínkám, místu nálezu a oblečení, stanovil MUDr. Jiří Hladík dobu smrti poškozeného na asi 6 – 8 týdnů před prohlídkou jeho těla.

Z odborného vyjádření PČR Krajské ředitelství policie Středočeského kraje odbor kriminalistické techniky a expertiz z oboru kriminalistika, odvětví genetika ze dne 27. prosince 2010 vyplývá, že byly porovnány biologické vzorky poškozeného zajištěné při pitvě těla se zajištěným srovnávacím materiálem od A[REDACTED] F[REDACTED], nar. [REDACTED], a byla zjištěna shoda, na základě níž bylo možno konstatovat, že A[REDACTED] F[REDACTED] je matkou zemřelého a jako zemřelý byl ztotožněn I[REDACTED] F[REDACTED], nar. [REDACTED] (nebyly nalezeny žádné znaky, které by jednoznačně vylučovaly příbuzenský vztah matka – syn). Z odborných vyjádření PČR Krajské ředitelství policie Středočeského kraje odbor kriminalistické techniky a expertiz z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika ze dne 15. listopadu a

2. prosince 2010 nejsou patrné žádné skutečnosti, které by měly na posouzení předmětné věci podstatnější vliv.

Z lékařské zprávy Nemocnice N [REDACTED] vyplývá, že poškozený I [REDACTED] F [REDACTED] byl v této nemocnici hospitalizován od 27. 8. 2011 do 30. 8. 2011 pro úraz v důsledku napadení další osobou (otevřená rána obočí, otřes mozku).

Ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Jiřího Hladíka a MUDr. Olgy Plockové – Tatičové vyplývá, že při prohlídce a pitvě těla poškozeného dne 4. října 2010 (totožnost poškozeného v té době ještě nebyla známá) byla zjištěna zlomenina těla dolní čelisti vlevo v místě mezi 7. a 8. zubem, svislá, pilovitě nerovných okrajů. Dále byly v mumifikované kůži obličeje zjištěny čtyři chirurgické nylonové stehy v místě vnitřní části pravého obočí, odpovídající chirurgicky ošetřené tržné ráně. Mimo to byly zjištěny svislé defekty křídel štítné chrupavky a chrupavky prstencové. Vzhledem k chybění měkkých tkání krku a krčních orgánů nelze bezpečně určit, zda tyto defekty vznikly zaživa. Zlomenina těla dolní čelisti vznikla působením tupého násilí o velké intenzitě do oblasti zevní části těla dolní čelisti vlevo. Vznik tohoto poranění lze vysvětlit úderem tupým předmětem, např. úderem pěstí či kopem. Přítomnost chirurgických stehů v oblasti vnitřní části pravého obočí svědčí s největší pravděpodobností pro ošetřenou tržnou ránu, tj. pro poranění, vzniklé působením tupého násilí o větší intenzitě do oblasti pravého obočí - mohlo jít o úder pěstí či jiným blíže neurčeným tupým předmětem. Pakliže defekty křídel štítné chrupavky a chrupavky prstencové vznikly zaživa, pak k jejich vzniku mohlo dojít intenzivním smáčknutím krku v místě hrtanu, ale i úderem tupým předmětem vedeným do oblasti hrtanu velkou intenzitou. Pro pokročilý stav rozkladných změn měkkých tkání horních končetin nebylo možno zcela objektivně posoudit možnou přítomnost zranění svědčících pro obranu poškozeného. Vzhledem k pokročilým rozkladným změnám a částečnému chybění měkkých tkání, k chybění mozkové tkáně a orgánů hrudní dutiny, břišní dutiny, orgánů za pobřišnicí a orgánů malé pánve nebylo možno stanovit bezprostřední příčinu smrti poškozeného.

Ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství vypracovaného MUDr. Jiřím Hladíkem v návaznosti na rekonstrukci provedenou v přípravném řízení s obžalovaným (MUDr. Jiří Hladík byl při rekonstrukci přítomen) vyplývá, že obžalovaným popsáný a znázorněný průběh napadení poškozeného odpovídá poraněním zjištěným při pitvě jeho těla, tj. zlomenině těla dolní čelisti vlevo a zlomeninám

chrupavek hrtanu (štítné chrupavky a prstěncové chrupavky). Obžalovaným předvedený útok odpovídá jak mechanismem vzniku zranění zlomeniny dolní čelisti vlevo (s největší pravděpodobností po kopu pravým kolenem obžalovaného – nelze však vyloučit ani silný úder pěstí vedený na levou stranu obličeje, jak obžalovaný znázornil), tak zlomení chrupavek hrtanu silným rdoušením, tj. smáčknutím krku oběma rukama velkou silou. Znalec dále i konstatoval, že i naprostému laikovi je známo, že silným smáčknutím krku oběma rukama, kdy stisk netrvá jen několik málo vteřin, dochází k udušení, tj. ke smrti. Obdobná situace je i u razantního úderu kolenem do hlavy, jaký při rekonstrukci znázornil obžalovaný, jímž velmi dobře mohou být způsobena vážná, i život ohrožující poranění (nejen zlomeniny obličejového skeletu, ale i nitrolební poranění).

MUDr. Jiří Hladík při ohledání těla poškozeného na místě jeho nálezu dne 3. října 2010 na základě stupně rozvoje posmrtných změn s přihlédnutím ke klimatickým podmínkám, místu nálezu a oblečení stanovil dobu smrti poškozeného na asi 6 - 8 týdnů před prohlídkou těla. Při hlavním líčení jako krajní mez (minimální dobu) smrti poškozeného připustil měsíc před prohlídkou jeho těla, kterou provedl dne 3. října 2010, tj. dle jeho názoru po 3. září 2010 by smrt poškozeného již neměla nastat. Dále MUDr. Jiří Hladík při hlavním líčení i doplnil, že pokud by při pádu poškozeného na zeď u něho došlo k závažným nitrolebním poraněním – která ale nebyla zjištěna (nebylo zjištěno krvácení do mozkových obalů v dutině lební, kde byly zbytky mozku hnělobně změněného), tak stejně tato poranění nevedou bezprostředně ke smrti. Stejně i kdyby byl poškozený poté v bezvědomí, tak u něho byly patrné životní projevy, dechová a oběhová činnost byla zachována. Stehy nalezené v oblasti pravého obočí nebyly samovstřebávací. Poškozený by měl jít na vyndání stehů – obvyklá doba na vyndávání stehů je kolem 7 dnů (v rozmezí 5 až 10 dnů - záleží, jak je rána hluboká).

Ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie MUDr. Petry Uhlíkové, PhDr. et PhDr. Radka Ptáčka, Ph.D., MBA, vyplývá, že obžalovaný netrpí a ani v rozhodné době netrpěl duševní chorobou nebo poruchou. Lze u něj diagnostikovat pouze výrazně anomální osobnostní strukturu, která je charakterizována především rysy disociálními, egocentrismem, anetičností. Tyto osobnostní rysy byly u něj přítomny i v inkriminované době. Osobnost obžalovaného vykazuje intelektové a kognitivní schopnosti obecně v nižším pásmu populačního průměru. Forenzně významné známky poruch CNS nebyly zachyceny. Kontakt s realitou nevykazuje patologické projevy nebo změny. Osobnost obžalovaného lze charakterizovat jako egocentrickou, nezralou a primitivně

strukturovanou. Vykazuje konstitučně schizotypní rysy, sklony k apatii a sociální vyhýbavosti. Dále silné sklony k asociálnímu chování s vysokou mírou tzv. psychopatických rysů. Výrazně omezená může být schopnost předvídat a plánovat. Projevovat se dále může podivínské a nelogické chování a myšlení s emocionálním významem, přesahujícím jejich racionálně zdůvodnitelný obsah. Projevuje se silná potřeba a tendence manipulovat se svým prostředím ve svůj prospěch, a to i bez ohledu na sociální okolí nebo normy. U osobnosti lze tedy obecně hodnotit nízkou úroveň návaznosti na sociální normy, vyšší míru agresivity a expanzivity, identifikovat lze nedostatečně rozvinuté strategie jako je empatie, sociální citlivost, schopnost zakoušet vinu, schopnost odložit uspokojení, nižší schopnost vyjádřit emoce. Dále jsou přítomné sklony k impulsivnímu jednání, obtížím v sociálním přizpůsobení. Přítomna je vysoká míra konstituční agresivity a minimální schopnost a ochota kontrolovat vlastní chování ve smyslu sociálně akceptovatelného chování.

Anomální osobnostní struktura neměla u obžalovaného forenzně závažný dopad do oblasti schopností ovládacích i rozpoznávacích – obě tyto schopnosti byly u obžalovaného zachovány v plné míře. Obžalovaný mohl plně rozpoznat protiprávnost svého jednání. O požití a event. vlivu alkoholu neexistuje kromě subjektivního vyjádření obžalovaného žádný podklad. Nebyly zjištěny známky svědčící pro závislost na alkoholu. Obžalovaný je společensky nebezpečný, ale tato nebezpečnost není dána přítomností psychiatrického onemocnění. Osobnostní rysy obžalovaného, které podmiňují jeho společenskou nebezpečnost, nejsou terapeuticky ovlivnitelné. Ochranné léčení není v jeho případě indikováno. Ochranné opatření ve formě zabezpečovací detence podle § 100 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku bylo obžalovanému uloženo již ve věci zdejšího soudu sp. zn. 6T 17/2011.

Dle znalce psychologa PhDr. et PhDr. Radka Ptáčka, PhD., MBA, motivaci obžalovaného lze hodnotit jako instrumentální, tedy vědomou, plánovitou a organizovanou, bez vlivu duševní poruchy nebo onemocnění, nicméně s podstatným vlivem osobnosti se zvýšenou mírou konstituční agresivity, minimální návazností na sociální normy a nejvyšší společenskou nebezpečností. Útok obžalovaného na poškozeného byl nejen plánovaný – za účelem oplatit poškozenému předchozí napadení jeho osoby, ale v době spáchání též plně vědomý. V důsledku primárního napadení mohlo u obžalovaného dojít ke krátkodobé, silné a prudké emoční reakci při sníženém sebeovládání, pravděpodobně ovlivněném nezjištěným množstvím alkoholu, nicméně v komplexu motivačního pozadí předmětného chování, nemá možné afektivní chování ani vliv alkoholu při samotném vyvrcholení situace forenzně podstatný vliv. Obžalovaný sice uvedl, že v průběhu dne „vína vypili spolu asi 9 litrů, já tak 5

– 6 litrů; ráno jsem měl 3 Neuroly“, avšak neexistuje objektivní důkaz o reálné alkoholonii v době spáchání předmětného činu a na základě výpovědi obžalovaného jeho psychický stav lze charakterizovat jako plně vědomý a orientovaný, a to zvláště k dobrým schopnostem vnímat realitu, a to v i detailech a následně si je i zapamatovat. Obžalovaný je nejen schopný správně vnímat a zapamatovat si, ale i dále reprodukovat paměťové obsahy. V oblasti kognitivní nebyly shledány faktory snižující obecnou věrohodnost obžalovaného. V oblasti osobnostních vlastností byly identifikovány projevy, které obecnou věrohodnost snižují. Specifický motiv k nevěrohodné výpovědi shledán nebyl. Schopnost resocializace je u obžalovaného na základě empirických metod vymizelá – na teoreticky nejnižší úrovni, a to v důsledku osobnostních vlastností, charakteru spáchaného činu, předchozích konfliktů se zákonem, i skutečnosti, že dosavadní uložené tresty neměly na obžalovaného hodnotitelný vliv. V případě obžalovaného se jedná o osobu s maximálně zvýšenou pravděpodobností dalšího násilného nebo protispolečenského jednání. Nebezpečnost není způsobena psychiatrickou poruchou, ale osobnostními charakteristikami, zejména ve smyslu vymizelé ochoty dodržovat sociální normy, nízké vědomé kontroly chování i mimořádně vysoké pravděpodobnosti dalšího agresivního násilného jednání. Společenskou nebezpečnost lze hodnotit na samém teoretickém maximu.

Znalkyně MUDr. Petra Uhlíková při hlavním líčení k výhradám obžalovaného doplnila, že klinickým ani testovým vyšetřením u obžalovaného nezjistili objektivní údaje svědčící pro poruchy paměti - jsou to pouze údaje, které subjektivně uvádí obžalovaný (z forenzního hlediska jsou nevýznamné). znalec PhDr. et PhDr. Radek Ptáček, PhD., MBA, při hlavním líčení doplnil, že jako specifický motiv k nevěrohodné výpovědi nehodnotili ani tvrzení obžalovaného, že se doznal proto, že v předchozí věci byl nespravedlivě odsouzen a že ho zajímalo, jak bude soud kvalifikovat nynější čin, když za předchozí dostal 18 roků, tj. že ho motivovala čistě zvědavost, jak se soud postaví k nynější věci. Na základě základních kritérií posuzování věrohodnosti výpovědi ve smyslu, zda-li struktura verbální výpovědi odpovídá spíše prožitému, tedy reprodukci epizodické paměti a nebo spíše fantazijní produkci, může zcela jednoznačně konstatovat, že verbální produkce obžalovaného z hlediska základních obsahových náležitostí obsahuje většinu kritérií, které svědčí pro to, že skutečně reprodukuje události, které prožil a pakliže to zasadí ještě do kontextu dalších neverbálních znaků, projevů, spontánnosti při výpovědi, tak z jeho pohledu může konstatovat, že pravděpodobnost, že si to celé obžalovaný vymyslel, je maximálně nízká. Vzhledem k závažnosti daného případu otázku resocializace hodnotili velice detailně, a proto, aby se vyhnuli event. spekulacím, použili dvě empiricky založené světově nejvíce akceptované a

používané posuzovací škály, jimiž jsou tzv. „Hareho škála psychopatie“ a tzv. „Strukturovaná hodnotící škála rizika násilí“. Výsledný skóre tzv. „Hareho škály psychopatie“ charakterizuje obžalovaného jako osobnost s nejvyšší společenskou nebezpečností a zároveň nejnížší až vyloučenou pravděpodobností resocializace. Výsledný skóre tzv. „Strukturované hodnotící škály rizika násilí“ charakterizuje obžalovaného jako osobnost s nejvyšší pravděpodobností budoucího násilí, extrémní společenskou nebezpečností a teoretickou absencí možnosti resocializace. Druhý faktor, který zvažovali mimo čistě empirické škály, byl vývoj osobnosti obžalovaného v kontextu předchozích znaleckých posudků, kdy podstatným pro ně byl první znalecký posudek zpracovaný MUDr. Vladimírem Hortem, CSc., MUDr. Jiřím Koutkem a Doc. PhDr. Janou Kocourkovou. Znalci tehdy dospěli k závěru, že prognóza resocializace je u obžalovaného otevřená a nejistá s tím, že jeho osobnost se vyvíjí disharmonicky směrem k poruše osobnosti disociálního typu, přičemž z hlediska dosavadního vývoje obžalovaného byla pravděpodobnost té negativní predikce naplněna. Dosavadní tresty neměly na obžalovaného v podstatě žádný vliv, což uvádí i sám obžalovaný. Osobnost obžalovaného oproti předchozím znaleckým vyšetřením zůstává prakticky beze změn.

Závěr znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie MUDr. Petry Uhlíkové a PhDr. et PhDr. Radka Ptáčka, PhD., MBA, že osobnost obžalovaného oproti předchozím znaleckým vyšetřením zůstává prakticky beze změn, potvrzuje obsah předchozích znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, které v tomto směru poskytují mj. tyto relevantní informace:

Krajský soud v Praze, sp. zn. 6Tm 1/2005 – znalecký posudek zpracovatelů Doc. MUDr. Vladimíra Horta, CSc., MUDr. Jiřího Koutka, Doc. PhDr. Jany Kocourkové ze dne 27. září 2004 – osobnost obžalovaného se vyvíjí disharmonicky, směrem k poruše osobnosti disociálního typu. V rámci své disociální osobnosti je výrazně agresivně disponován. Spouštěcí mechanismy agrese mohou být u něj různé, i pouhá nelibost z podmínek, do kterých se běžně může dostat, případně z kontaktu s lidmi, kteří ho z hlediska jeho mínění nevhodně vnímají. Prognóza resocializace je u obžalovaného otevřená a nejistá. Otevřená proto, že osobnostní vývoj obžalovaného není ještě dovršen a za příznivých okolností může nabýt pozitivnější prosociální kvality. Nejistá proto, že defektní nastavení k sociálním ohledům zřejmě zůstane přetrvávajícím vybavením jeho osobnosti.

Okresní soud v Nymburce, sp. zn. 4T 201/2008 a sp. zn. 4T 147/2010 – znalecké posudky zpracovatele MUDr. Pavla Štycha ze dne 21. července 2008 a 8. července 2010 – u obžalovaného byla zjištěna porucha struktury jeho osobnosti, která je nevyzrálá, je

disharmonicky strukturovaná s akcentací rysů nestálosti, nezdrženlivosti a sociální maladaptivity, se sklonem k impulzivitě a emoční instabilitě. U obžalovaného zjištěná porucha struktury osobnosti je reprezentována souborem povahových vlastností obžalovaného, vzniklým převážně na vrozeném podkladě a dále formovanými vlivy sociálního prostředí, působícími na obžalovaného v jeho dosavadním vývoji.

Krajský soud v Praze, sp. zn. 6T 17/2011 – znalecký posudek zpracovatelů MUDr. Petry Uhlíkové a PhDr. et PhDr. Radka Ptáčka, Ph.D., MBA, ze dne 7. prosince 2010 (doplněk ze dne 4. května 2011) - obžalovaný je osobou s disociální poruchou osobnosti, jejíž první projevy se objevily v dětství a přetrvávají do dospělosti. Nejedná se o duševní poruchu ve smyslu duševní nemoci, ale o poruchu trvalou, která se projevuje nezájmem o city druhých, trvalým porušováním společenských norem, nízkou tolerancí k frustraci a nízkým prahem pro uvolnění agrese, neschopností prožít pocit viny a poučit se z trestu, tendencí ke svádění viny na jiné nebo racionalizací antisociálního chování.

Vzhledem k tomu, že se při hlavním líčení výsledkem znalkyně MUDr. Petry Uhlíkové nepodařilo odstranit nejasnosti, jež vyvstaly ohledně ovlivnění obžalovaného požitým alkoholem a potažmo s údajnými opakovanými výpadky jeho paměti, byl k návrhu obhájce obžalovaného vypracován revizní znalecký posudek znaleckým ústavem Psychiatrickou léčebnou Praha 8 – Bohnice, jakožto ústavem zapsaným v seznamu Ministerstva spravedlnosti ČR pro obor zdravotnictví, odvětví psychiatrie včetně problematiky alkoholu a klinické psychologie.

Z revizního ústavního znaleckého posudku Psychiatrické léčebny Praha 8 – Bohnice, Ústavní 91 vyplývá, že ve znaleckém posudku zpracovatelů MUDr. Petry Uhlíkové a PhDr. et PhDr. Radka Ptáčka, Ph.D., MBA, absentuje forenzní hodnocení vlivu opilosti na rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného, které nelze hodnotit jinak než na základě subjektivního sdělení obžalovaného. Znalci ústavu se plně shodli s hodnocením osobnosti obžalovaného znalci MUDr. Petrou Uhlíkovou a PhDr. et PhDr. Radkem Ptáčkem, Ph.D., MBA, s tím, že dle jejich názoru u obžalovaného nešlo o motivaci plánovitou a organizovanou, ale o kombinaci situačních a osobnostních faktorů pod vlivem těžké opilosti. Dle ústavních znalců pokud obžalovaný uvádí, že se před činem uvedl do stavu těžké opilosti (a že požil 3 tbl Neurolu), tak tuto věrohodně popisuje, vč. např. typického následujícího alkoholového okna, které není forenzně významné. Neurolo je benzodiazepin s prakticky totožným účinkem, jako má alkohol, případný vliv Neurolu je tedy zahrnut v hodnocení

opilosti. Obžalovaný netvrdí, že by nevěděl, co dělá nebo že by se vůbec neovládal. V udávaném stavu těžké opilosti byla schopnost obžalovaného rozpoznat protiprávnost inkriminovaného jednání snížena nepodstatně, jeho schopnost ovládat se byla snížena podstatně, a to výhradně z důvodu opilosti. Šlo o prostou opilost (nikoli tzv. patickou). Obžalovaný není závislý na alkoholu ani jiných návykových látkách. Pobyt obžalovaného na svobodě je nebezpečný pro vysokou pravděpodobnost opakování protiprávního jednání. Jeho schopnost resocializace je snížena přítomnými riziky budoucího násilného protiprávního chování: - disociální porucha osobnosti, explozivita – neschopnost sebereflexe (nepřebírá zodpovědnost za své jednání) – chybění pocitů viny – zneužívání návykových látek – chybění sociálních vazeb, zázemí, dovedností – rozvinutá kriminální kariéra a kriminální životní styl od mládí – převzetí hodnot kriminální subkultury – institucionalizace (prizonizace) – předchozí násilí – nízký věk při první násilné epizodě – rezistentní k minulým výchovným vlivům – delikt byl opakován (monotropní recidiva), závažnost se stupňuje – delikt byl násilný – delikt je opakovatelný.

Ústavní znalecký posudek Psychiatrické léčebny Bohnice při hlavním líčení za ústav dosvědčili prim. MUDr. Jiří Švarc, Ph.D., a psychologickou část PhDr. Petr Goldmann. Prim. MUDr. Jiří Švarc, Ph.D., při hlavním líčení potvrdil, že je možné, že u obžalovaného při rekonstrukci došlo k vybavení si další části útoku. Pro alkoholovou prostou opilost je typické, že se vyskytují alkoholová „okénka“ neboli „blackouty“ (výpadky paměti). Ty obecně nesnižují rozpoznávací a ovládací schopnosti v dané době, protože to je jenom porucha paměti dodatečná. To, že si něco obžalovaný nepamatuje přesně – že si něco nevybavuje, to je naprosto typické pro prostou opilost. Ještě také nutno vzít v potaz faktor obecného rozpomínání na události s odstupem doby, kdy právě připouštění mezer v paměti, upřesňování a pochybnosti o vlastní výpovědi jsou právě znaky věrohodné výpovědi. Obžalovaný při své inteligenci ví, co s ním udělá alkohol a zkušenosti s tím má bohaté.

PhDr. Petr Goldmann při hlavním líčení blíže rozvedl, že závěry ústavního znaleckého posudku ohledně schopnosti resocializace obžalovaného nejsou v rozporu se závěry psychologa PhDr. et PhDr. Radka Ptáčka, Ph.D., MBA. Pouze výslovně neuvedli, že by resocializace byla tzv. vymizelá, a to vzhledem k mladému věku obžalovaného. Takto postupovali proto, že faktor věku může být obojaký – na jednu stranu může být právě průkazem toho, že osobnost je již nyní v tom mladém věku takto jasně disociálně strukturovaná a nebo právě proto, že se jedná o člověka mladého, tak je tam ještě určitá naděje nějakého vývoje. Kromě mladého věku u obžalovaného objektivně nelze zmínit nějaký

významnější pozitivní faktor, který by opravňoval k alespoň částečně optimistické prognóze (jiný pozitivní faktor nenalezli ani předchozí znalci). V daném případě nenalezli, že by obžalovaný čin nějakým způsobem předem naplánoval a že by sledoval i nějaký konkrétní určitý cíl. Byla to akce, která měla logické pokračování toho, co mu nedlouho předtím probíhalo v jeho mysli. U obžalovaného byla důležitá kombinace toho afektivního prožitku a nízké schopnosti tento prožitek (afekt) ovládat vzhledem k roli alkoholu. Afektivní jednání obžalovaného bylo součástí odplaty, která následovala po předchozím útoku obžalovaného – bylo v té chvíli nejdůležitějším hybatelem toho činu. Obdobně jako PhDr. et PhDr. Radek Ptáček, Ph.D., MBA, popis události podaný obžalovaným považují za reálný a za součást skutečného prožitku. V tomto smyslu jak kognitivní, tak emoční informace dobře ladí. Při rozhovoru s obžalovaným sledovali uváděné detaily, skladbu, návaznost na sebe atd. a zrovna tak je současně zajímalo, jestli jsou třeba popisované doprovodné emoční fenomény, tzn. jakým způsobem na něj skutek poškozeného působil.

Znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Petra Uhlíková po seznámení s revizním ústavním znaleckým posudkem při hlavním líčení doplnila, že opilost obžalovaného nehodnotili jako těžkou z toho důvodu, že obžalovaným popisované chování neodpovídá tomu stupni – pro těžkou opilost je příznačná neschopnost samostatné chůze, hrubá porucha motoriky, přičemž obžalovaný popisoval, že mohl chodit, mohl se hýbat, nespál, mohl mluvit. Nízký věk obžalovaného je v tomto konkrétním případě vzhledem k dosavadnímu vývoji kriminální činnosti obžalovaného faktor výrazně prognosticky negativní, nikoliv pozitivní, protože kriminální činnost předcházela už někdy od věku 10 let, kdy byly útoky, krádeže, disociální jednání v partě a teprve potom se rozvíjela násilná trestná činnost. Osobnost obžalovaného je formovaná, je zralá – tedy ve smyslu možnosti dalšího vývoje a k nějakým zásadním změnám struktury osobnosti s největší pravděpodobností ve větším rozsahu nemůže dojít.

Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie PhDr. et PhDr. Radek Ptáček, Ph.D., MBA, v rámci vyjádření k reviznímu ústavnímu znaleckému posudku při hlavním líčení uvedl, že faktor věku není obojaký. Napříč zahraniční i domácí odbornou literaturou je počátek kriminální kariéry nejsilnějším prediktorem budoucí recidivy. Hodnocení resocializace není standardizované, neexistují daná nějaká kritéria, resp. normy, které by to stanovovaly. Existují pouze empirické škály a výzkumy a v těchto výzkumech počátek kriminální kariéry je vždy a bezvýhradně hodnocen jako pouze negativní faktor. Na základě použitých metod, které jsou v současné době nejpoužívanější i na základě dosavadních

výzkumů u obžalovaného shledal přítomnost všech negativně rizikových faktorů a plnou absenci všech pozitivně prognostických faktorů. Z toho důvodu resocializace, která se posuzuje výhradně teoreticky, je u obžalovaného na teoreticky nejnižší úrovni. Motivace je psychický proces, který vyvolává, zaměřuje, udržuje konkrétní chování. Motivaci zjišťujeme otázkou „proč“. Ústavní znalecký posudek na tuto otázku prakticky neodpovídá, pouze konstatuje, že chování obžalovaného bylo ovlivněno situačními a osobnostními faktory. Z hlediska obecně psychologických poznatků lze konstatovat, že toto je každé chování v jakékoliv situaci. Z hlediska konstatování podílu situačních i osobnostních faktorů se ústavní i jeho posudek zcela shodují. V čem se posudky rozcházejí, je analýza kriminální motivace, které věnoval ve svém posudku 3 strany. K hodnocení motivace opět jako v případě resocializace nelze použít standardizovaných metod. Neexistuje ani jednotná typologie nebo způsob jejího hodnocení. Při jejím hodnocení je nutné vycházet z odborných znalostí a schopností jejich aplikace. Na samotném způsobu provedení činu se motivace afektivní bezpochyby podílela. Její podíl lze hodnotit velmi pravděpodobně v průběhu napadení poškozeného – i vliv alkoholu, který mohl působit na intenzitu doprovodného afektu. Nicméně iniciální motiv jednoznačně je namísto hodnotit jako instrumentální, tedy motiv pomsty za předchozí napadení, kdy se násilí stává prostředkem k dosažení cíle za přispění afektu a alkoholu. Skutečnost, že jednání obžalovaného nebylo primárně afektivní, podporuje především zjištění, že napadení předcházela konkrétní myšlenková rozvaha a intence, byť u osoby ovlivněné alkoholem a nadto u osoby, která má s násilím dostatečnou zkušenost a ví, jaké účinky má. Násilí bylo vědomě voleno jako konkrétní nástroj realizace konkrétního motivu, tedy odplaty konkrétní osoby v konkrétní situaci. V iniciální fázi předmětného chování bylo tedy rozhodnutí použít násilí uvědomované, násilí tedy bylo instrumentem, jehož následky na základě dosavadních zkušeností obžalovaný znal, a tedy i dovedl předjímat.

Při hlavním líčení byl proveden i důkaz spisy o předchozích odsouzeních obžalovaného, z nichž soud zjistil bližší údaje ohledně tr. činnosti, již se obžalovaný dopustil v minulosti. Obžalovaný byl v minulosti 4x soudně trestán - Krajský soud v Praze – soud pro mládež, sp. zn. 6Tm 1/2005, Okresní soud v Nymburce, sp. zn. 4T 201/2008 a 4T 147/2010, Krajský soud v Praze, sp. zn. 6T 17/2011.

Ze spisu Krajského soudu v Praze - soudu pro mládež, sp. zn. 6Tm 1/2005, vyplývá, že obžalovaný byl jako mladistvý rozsudkem ze dne 4. března 2005 uznán vinným proviněním vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zák., jehož se dopustil tím, že v přesně nezjištěné době od 19. srpna 2004 v 18.30 hod. do 21. srpna 2004 v 10.30 hod. v obci P████, okr.

Nymburk, v domě č. ■■■ v úmyslu usmrtit, rdousil a opakovaně řízl a bodl do krku A■■■■ P■■■■, nar. ■■■■, až způsobil její smrt, jejíž bezprostřední příčinou byla srdeční a dechová nedostatečnost při souběhu vážných úrazových a chorobných změn a byl odsouzen podle § 219 odst. 1 tr. zák. ve spojení s §§ 24 odst. 1 písm. i), 31 odst. 1, odst. 2 zák. č. 218/2003 Sb. k trestnímu opatření odnětí svobody nepodmíněnému na dobu 3 roků a 6 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen podle § 76 zák. č. 218/2003 Sb. a § 8 odst. 2 zák. o výkonu trestu odnětí svobody č. 169/1999 Sb. do zvláštní věznice pro mladistvé. Trestní opatření obžalovaný vykonával od 23. srpna 2004 do 23. února 2008. V průběhu jeho výkonu postupně eskalovaly kázeňské problémy s obžalovaným, které si z důvodu jeho zvyšující se agresivity vůči dalším odsouzeným i orgánům vězeňské služby ČR vyžádaly i jeho hospitalizaci na psychiatrickém oddělení vězeňské nemocnice, separaci od ostatních vězňů a následné zařazení do krizového centra věznice. Obžalovaný tak již v průběhu výkonu trestního opatření zřetelně signalizoval, že ani nadále společenská a morální pravidla nehodlá dodržovat. Dne 17. září 2008 bylo rozhodnuto, že odsouzení obžalovaného ve věci Krajského soudu v Praze – soudu pro mládež, sp. zn. 6Tm 1/2005, se nezahluje.

Ze spisu Okresního soudu v Nymburce, sp. zn. 4T 201/2008, vyplývá, že obžalovaný byl rozsudkem ze dne 15. října 2008 uznán vinným dvěma trestnými činy ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zákona a výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zákona, jichž se dopustil tím, že jednak v N■■■■ dne 14. dubna 2008 kolem 05.15 hod. v ul. S■■■■, nedaleko mostku přes potok Liduška, po předchozí slovní rozeprě v restauraci S■■■■ poté, co na cestě z uvedené restaurace došel skupinu lidí, v nestřeženém okamžiku přistoupil s rozevřeným stranovým vyhazovacím nožem o délce čepele 8,7 cm v ruce k poškozenému P■■■■ P■■■■, nar. ■■■■, a zaútočil nožem proti jeho levé polovině hrudníku, čemuž poškozený uhnul a při opakovaném útoku zasáhl poškozeného P■■■■ P■■■■ nožem do pravé poloviny hrudníku a způsobil mu svislou bodnou ránu v oblasti 2 cm nad pravou prsní bradavkou o délce 1 cm, která pronikla kůží a podkožím k povrchu prsního svalu, přičemž uvedené poranění si vyžádalo ošetření a hospitalizaci v nemocnici v N■■■■ od 14. dubna 2008 do 16. dubna 2008, a jednak v Poděbradech, okr. Nymburk, dne 16. července 2008 kolem 21.20 hod. v prostoru mezi budovou nádraží ČD a parkovištěm obchodního domu Penny Market, po předchozí slovní rozeprě, fyzicky napadl poškozeného L■■■■ S■■■■, nar. ■■■■, tím způsobem, že jej udeřil pěstí do nosu, až poškozený upadl na zem, kde ho udeřil kolenem do obličeje, pěstí do oblasti pravého obočí a dlaní do obličeje, přičemž v důsledku napadení poškozený utrpěl šikmou zlomeninu dolní čelisti vpravo s posunem úlomku a otokem měkkých tkání v okolí, otřes mozku, tržně zhmožděnou ránu pravého obočí a

zlomeninu zubu s následnou hospitalizací do 28. července 2008 a byl odsouzen podle § 221 odst. 1 tr. zák. s použitím § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. do věznice s ostrahou. Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. mu byl uložen i trest propadnutí věci - vyhazovacího nože o délce čepele 8,7 cm s červenou rukojetí. Trest odnětí svobody obžalovaný vykonával od 17. července 2008 do 17. března 2010.

Ze spisu Okresního soudu v Nymburce, sp. zn. 4T 147/2010, vyplývá, že obžalovaný byl rozsudkem ze dne 29. září 2010 uznán vinným přečiny výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, jichž se dopustil tím, že v obci M██████, okr. Nymburk, dne 19. června 2010 kolem 18.00 hodin, na parkovišti u OD Tesco, při konfliktu s nejméně třemi bezdomovci ohledně prázdných láhví, které předtím v Milovicích sebrali a nesli je odevzdat do OD Tesco, vytáhl na P██████ V██████, nar. ████████, vystřelovací nůž a vyhrožoval mu zabitím a poté, co do konfliktu zasáhl policista M██████ K██████, nar. ████████, v civilu, který se opakovaně prokázal slovy: „Policie, jménem zákona zanechte svého jednání!“, na jeho výzvy nereagoval a udělal s nožem v ruce několik kroků směrem k policistovi, přičemž svého jednání zanechal a nůž z ruky pustil až po opakovaných výzvách policisty M██████ K██████, aby odhodil nůž nebo že použije zbraň a svým jednáním v M██████ K██████ vzbudil obavu, že na něj zaútočí, a byl odsouzen podle § 353 odst. 2 tr. zákoníku s použitím § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 roků, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku mu byl uložen i trest propadnutí věci - zavíracího vystřelovacího nože s prošívanou koženou střenkou, s nápisem U.S.A. super knife. Tento trest odnětí svobody obžalovaný vykonává od 5. října 2010 do 5. října 2012.

Ze spisu Krajského soudu v Praze, sp. zn. 6T 17/2011, vyplývá, že obžalovaný byl rozsudkem ze dne 10. května 2011 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 8To 81/2011, ze dne 5. října 2011 uznán vinným pokusem zločinu vraždy podle § 21 odst. 1, § 140 odst. 1, odst. 3 písm. h) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 4. října 2010 v době kolem 18.45 hod. v N██████, v ul. V ████████ před domem čp. ████████ během potyčky s poškozeným J██████ H██████, nar. ████████ - ke které došlo z důvodu útěku obžalovaného z „V██████████████████“ bez zaplacení útraty - fyzicky napadl poškozeného tak, že ho opakovaně bodl blíže nezjištěným nožem, a to jednak do oblasti přední strany předloktí pravé horní končetiny, čímž mu způsobil bodnou ránu délky cca 0,5 cm zasahující

do hloubky cca 1 cm, dále do oblasti pravého ramene a hrudníku pod pravý prs, čímž mu způsobil dvě bodné rány cca 1 cm dlouhé a 0,5 cm široké, a v úmyslu usmrtit do oblasti levé dolní čelisti, čímž mu způsobil bodnou ránu délky cca 2 cm zasahující do hloubky 1,5 cm, jež vznikla střední silou, když poškozený následky bodnutí zmírnil tím, že útok odrazil pravou rukou, čímž současně i došlo k vychýlení směru o 10 – 15 cm výše, přičemž toto zranění poškozeného omezovalo v obvyklém způsobu života po dobu asi 10 až 14 dnů a život poškozeného bezprostředně neohrozilo; v případě, že by však poškozený tento útok nesrazil, zasažení krku a horní části levé strany hrudníku mohlo vést k jeho smrti v důsledku poranění krčních cév, dýchacích či polykacích cest, hrotové části plic se zakrvácením do hrudní dutiny či vznikem pneumotoraxu a tohoto jednání se dopustil, přestože byl rozsudkem Krajského soudu v Praze – soudu pro mládež ze dne 4. března 2005, sp. zn. 6Tm 1/2005, který nabyl právní moci dne 4. března 2005, odsouzen za provinění vraždy podle § 219 odst. 1 trestního zákona účinného do 31. prosince 2009 k nepodmíněnému trestnímu opatření odnětí svobody v délce 3 let a 6 měsíců, které vykonal dne 23. února 2008, a byl odsouzen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 18 roků, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 100 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku bylo obžalovanému uloženo ochranné opatření ve formě zabezpečovací detence.

Z výše uvedených údajů vyplývá, že obžalovaný od svých 15 let strávil na svobodě mezi jednotlivými výkony trestu vždy pouze několik měsíců. Z výkonu trestního opatření ve věci Krajského soudu v Praze – soudu pro mládež, sp. zn. 6Tm 1/2005, na dobu 3 roků a 6 měsíců byl propuštěn po jeho celém výkonu dne 23. února 2008 a již dne 14. dubna 2008 a následně i 16. července 2008 se dopustil další tr. činnosti, pro kterou byl ve výkonu trestu odnětí svobody od 17. července 2008 do 17. března 2010, načež hned dne 19. června 2010 se dopustil další tr. činnosti ve věci Okresního soudu v Nymburce, sp. zn. 4T 147/2010, poté v přesně nezjištěné době od 30. srpna do počátku září 2010 se dopustil posuzované tr. činnosti ve věci Krajského soudu v Praze, sp. zn. 6T 12/2012 a dne 4. října 2010 se dopustil tr. činnosti ve věci Krajského soudu v Praze, sp. zn. 6T 17/2011. Obžalovaný po spáchání provinění vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona ve věku necelých 15 let a 4 měsíců pobýval tedy na svobodě pouze od 23. února 2008 do 17. července 2008 (v té době se dopustil tr. činnosti 14. dubna a 16. července 2008) a od 17. března 2010 do 5. října 2010 (v té době se dopustil tr. činnosti jednak 19. června 2010, dále v přesně nezjištěné době od 30. srpna do počátku září 2010 a 4. října 2010).

Při hodnocení provedených důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu ust. § 2 odst. 6 tr. řádu a při právní kvalifikaci zjištěného skutkového děje se soud dále řídil zejména následujícími úvahami:

Bezesporu stěžejním důkazem je výpověď obžalovaného, jenž se k tr. činnosti v zásadě plně doznal, vypovídal přesvědčivě a logicky, jeho výpověď koresponduje s provedenými důkazy a svoji výpověď ohledně zásadních údajů neměnil. Pokud obžalovaný poukázal, že si plně nepamätuje, jak přesně probíhal jeho útok vůči poškozenému, tak znalci stvrzující ústavní znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie přiléhavým způsobem vysvětlili, že to, že si obžalovaný něco nepamätuje přesně, resp. že si něco nevybavuje, je naprosto příznačné pro prostou opilost, při níž se typicky vyskytují alkoholová okénka (výpadky paměti).

Obžalovaný se k trestnému jednání uvedenému ve výrokové části doznal jak při prvotní výpovědi v přípravném řízení, tak i při rekonstrukci konané k prověření této jeho výpovědi - při rekonstrukci doznalý průběh skutkového děje i přesvědčivě demonstroval, jak mj. i plyne z pořízeného videozáznamu. Byť se v jeho popisu skutku při prvotní výpovědi v přípravném řízení a při následně prováděné rekonstrukci objevují drobné dílčí rozpory (např. zda se poškozenému zvedal hrudník, když po úderu o zeď spadl na zem), považuje soud jeho výpovědi jako celek za použitelný podklad pro učiněná skutková zjištění. Znalci zabývající se duševním stavem obžalovaného připustili možnost, že při rekonstrukci u obžalovaného došlo k vybavení si další části útoku – rány pěstí. Pro alkoholovou prostou opilost je typické, že se vyskytují alkoholová okénka (výpadky paměti), jež nesnižují rozpoznávací a ovládací schopnosti v dané době – jde o dodatečnou poruchu paměti. Dále je dle znalců nutno vzít v potaz faktor obecného rozpomínání, kdy právě připouštění mezer v paměti, upřesňování a pochybnosti o vlastní výpovědi jsou znaky věrohodné výpovědi. K tomu přistupuje i další zjištění, že v rámci zkoumání duševního stavu obžalovaného nebyly znalci zjištěny žádné specifické důvody k nevěrohodné výpovědi, tj. aby vypovídal nepravdu ve svůj vlastní neprospěch.

Obžalovaný ve své prvotní spontánní výpovědi popsal jak jednání, které předcházelo usmrcení poškozeného, tak i jeho vztah k němu, jakož i místo a způsob jeho usmrcení. Z porovnání výpovědi obžalovaného a ostatních provedených důkazů lze konstatovat, že výpověď obžalovaného koresponduje s ostatními provedenými důkazy a zejména pak i se závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství prim. MUDr. Jiřího Hladíka,

a to zejména ve způsobu útoku a způsobení zranění poškozenému. Tyto závěry byly potvrzeny i při rekonstrukci tr. jednání obžalovaného na místě samém, kde byl znalec přítomen a měl tak možnost osobně sledovat demonstraci dílčích útoků, které vedl obžalovaný vůči poškozenému. Dle znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství prim. MUDr. Jiřího Hladíka, jenž je vysoce erudovaným odborníkem s mnohaletými zkušenostmi ohledně posuzované problematiky (o správnosti a úplnosti jeho závěrů soud neshledal žádné pochybnosti), obžalovaným popsán a při rekonstrukci demonstrován způsob napadení a posléze usmrcení poškozeného plně odpovídá poraněním zjištěným při pitvě těla poškozeného, především zlomenině chrupavek hrtanu, jež jsou typické pro rdoušení velkou silou. Dle znalce prim. MUDr. Jiřího Hladíka nebylo zjištěno nic, co by bylo v rozporu s uváděnou verzí obžalovaného, tj. včetně kopu kolenem, včetně ran pěstí a včetně následného rdoušení poškozeného. Znalec prim. MUDr. Jiří Hladík podrobně řešil i otázku doby smrti poškozeného a dospěl k závěru, který není v rozporu s dalšími zjištěními (včetně výpovědi obžalovaného a svědka J. K.) a vyjádřil se i k otázce stehů, resp. ošetření zranění poškozeného v obličeji a době jeho vzniku - i toto je okolnost potvrzující výpověď obžalovaného. Výpověď obžalovaného koresponduje i se zjištěními na místě činu, jak je zachyceno v protokole o ohledání místa činu – zejména nutno poukázat na zjištění, že poškozený měl kalhoty i slipy shrnuté vpravo do poloviny bérce a vlevo ke koleni (též okolnost potvrzující výpověď obžalovaného). Vyjma svědecké výpovědi J. K. o tom, že viděl poškozeného ještě další den po jeho propuštění z nemocnice dne 30. srpna 2010 (viz dále) z dalších ve věci provedených důkazů - výslechy svědků, odborná vyjádření, nebylo zjištěno nic zásadního, co by bylo v rozporu s výpovědí obžalovaného, resp. ji vylučovalo.

Ve vlastním popisu skutku ve výrokové části rozsudku učinil soud pouze drobné změny od toho, jak byl skutek popsán v žalobním návrhu. Tyto změny zpřesňují popis skutku tak, aby co nejlépe odpovídal zjištěným skutečnostem a reflektují změny, k nimž došlo během dokazování. Ve shodě s usnesením o zahájení trestního stíhání (obdobně zněl i návrh na podání obžaloby) bylo do skutkové věty i začleněno, že se poškozený poté, co jej obžalovaný udeřil pravým kolenem do obličeje (vypuštěno nejméně jedenkrát), v důsledku tohoto útoku udeřil o přilehlou zeď. Bylo i konkretizováno, že se obžalovaný tr. činnosti vůči poškozenému dopustil poté, co byl nejprve fyzicky napaden poškozeným. Oproti obžalobě byla ve výrokové skutkové větě i širěji vymezena doba smrti poškozeného, a to na období již od 30. srpna 2010 do počátku září 2010. Z lékařské zprávy nemocnice N. je prokázáno, že ke smrti poškozeného nemohlo dojít přede dnem 30. srpna 2010, kdy byl poškozený propuštěn z nemocnice N. Obžalovaný při hlavním líčení sice trval na tom, že

poškozeného usmrtil v den jeho propuštění z nemocnice, avšak ne vždy toto takto kategoricky tvrdil – např. znalci psychologovi uvedl, že to bylo dva dny po propuštění poškozeného z nemocnice, což pak koresponduje se svědeckou výpovědí J. K., jenž měl vidět poškozeného ještě nejméně dvakrát poté, co byl propuštěn z nemocnice (v obou případech měl na oku monokl), přičemž mezi jejich setkáními měla být časová proluka ve dnech. Dle znalce prim. MUDr. Jiřího Hladíka s přihlédnutím ke klimatickým podmínkám, místu nálezů a oblečení poškozeného jako krajní mez, kdy by již nemělo dojít ke smrti poškozeného, je doba 1 měsíce před nalezením těla poškozeného, tedy nikoli již po 3. září 2010. Pro uvedený závěr i svědčí, že poškozený neměl vyjmuty stehy v pravém obočí, k čemuž dochází zpravidla po 7 dnech, resp. v rozmezí 5 – 10 dnů (poškozený propuštěn z nemocnice 30. srpna 2010 – je ovšem otázkou, zda by se poškozený k vyjmutí stehů dostavil). Soud se ztotožňuje s vyjádřením znalce psychologa při hlavním líčení, že kategorické vymezení skutku obžalovaným při hlavním líčení na 30. srpna 2010 nemusí odpovídat skutečnosti vzhledem k době, která od skutku uplynula (srov. obžalovaný i tvrdil, že nález těla poškozeného oznámil na policii 4. října 2010, ač dle úředního záznamu PČR tomu tak bylo 3. října 2010). Při rozporných výpovědích obžalovaného a svědka J. K. byla v pochybnostech doba skutku vymezena širěji tak, aby zahrnovala jako možnou i verzi obžalovaného - tedy v přesně nejištěné době od 30. srpna do počátku září 2010.

Zjištěný skutkový děj soud právně kvalifikoval shodně s obžalobou i závěrečnou řečí státního zástupce jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. h) trestního zákoníku. Zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo jiného úmyslně usmrtí. Zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo jiného úmyslně usmrtí s rozmyslem nebo po předchozím uvážení. Jedná se o samostatnou skutkovou podstatu trestného činu vraždy, která je z hlediska své povahy skutkovou podstatou kvalifikovanou. Vzhledem k tomu, že míra úmyslného způsobení následku nemusí být u všech vražd stejná, trestní zákoník takto sankcionuje přísněji toho, kdo jiného úmyslně usmrtí s rozmyslem nebo po předchozím uvážení. Pro naplnění této skutkové podstaty je tedy třeba jakési kvalifikované formy úmyslu, a to buď ve formě předchozího uvážení či ve formě rozmyslu. Rozmysl je kvalifikovaná forma úmyslu v tom smyslu, že pachatel si zváží své jednání a na základě takového svého subjektivního přístupu jiného úmyslně usmrtí. Na rozdíl od předchozího uvážení může rozmysl spočívat i ve velmi krátké úvaze, při níž pachatel jedná uváženě, ale nikoliv po předchozím uvážení. Takový pachatel sice zváží zásadní okolnosti svého předpokládaného jednání, jak z hledisek svědčících pro úmyslné usmrcení jiného, tak i proti němu, zvolí vhodné prostředky k jeho provedení a zváží i rozhodné důsledky svého činu,

avšak na rozdíl od předchozího uvážení zde chybí vyšší forma rozvahy, zejména ve formě plánování a konkrétnějšího promyšlení činu včetně možných způsobů provedení. Rozmysl tak představuje méně intenzivní stupeň racionální kontroly pachatele nad svým jednáním směřujícím k úmyslnému usmrcení jiného než předchozí uvážení. Rozmysl nezahrnuje detailní či podrobné uvážení činu ani prvky jeho naplánování.

Z učiněných skutkových zjištění jednoznačně plyne, že obžalovaný čin spáchal „s rozmyslem“ (nelze přiznat relevantnost námitce obhajoby o absenci tohoto znaku), a proto soud kvalifikoval jeho jednání jako zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. h) tr. zákoníku. Pohnutkou (motivem) zločinu je vnitřní podnět, který vedl pachatele k rozhodnutí spáchat zločin. V daném případě byla pohnutkou tr. jednání obžalovaného bezesporu pomstychtivost – primární byl motiv pomsty za předchozí napadení, kdy zvolené násilí se stalo prostředkem k dosažení cíle za přispění afektu a alkoholu. Napadení poškozeného předcházela ze strany obžalovaného konkrétní myšlenková rozvaha – uvážení, byť u osoby ovlivněné alkoholem (nadto u osoby, která má s násilím značnou zkušenost a ví, jaké účinky má). Násilí bylo ze strany obžalovaného vědomě voleno jako konkrétní nástroj realizace konkrétního motivu – tedy odplaty v konkrétní situaci. Posloupnost jednotlivých kroků obžalovaného – zvolil místo a čas útoku, načež útok učinil tak, aby byl co nejvíce úspěšný, jednoznačně nasvědčuje určitému stupni zvážení okolností případu. Obžalovaný si po odchodu poškozeného na WC uvědomil, jak sám uvádí, že jej poškozený praštil a on na to nijak nereagoval, a v tu chvíli u něho nastala realizace motivace pomsty za předchozí jednání poškozeného, načež už s tím cílem – tedy že poškozeného jako odvetu za jeho původní jednání napadne – za poškozeným odešel do míst, kde vykonával potřebu. Zde na poškozeného zaútočil v situaci, kdy nejenže jím nebyl nijak ohrožován, ale i kdy se poškozený zjevně nemohl odpovídajícím způsobem bránit a po jeho sražení na zem pak v útoku pokračoval. Motivace pomsty logicky přesvědčivě a jednoznačně vysvětluje následné afektivní jednání obžalovaného.

Průběh skutkového děje, jak je vyjádřen ve výrokové části, jednoznačně svědčí pro přímý úmysl /§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku/ obžalovaného přivodit smrt poškozeného, tj. chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit zájem chráněný zákonem – v daném případě chtěl usmrtit jiného. Obžalovaný si nejenom uvědomoval, jaký následek působí a s tímto následkem byl nejen srozuměn, ale výslovně jej způsobit chtěl, přičemž tohoto následku svým jednáním také dosáhl. Vědomí obžalovaného o tom, že jeho čin bude mít za následek smrt poškozeného, nutno především dovodit z jeho intelektových schopností a

životních zkušeností, ze způsobu provedení útoku, jakož i z celkového hodnocení jeho osoby. Duševní stav obžalovaného v době páchaní činu nebyl takového charakteru, že by mu bránil rozpoznat a uvědomit si důsledky svého násilného jednání. Soud při respektování zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostech ve prospěch obžalovaného) akceptoval tvrzení obžalovaného, že se před činem uvedl do stavu těžké opilosti. V tomto udávaném stavu byla schopnost obžalovaného ovládat se podstatně snížena, avšak výhradně z důvodu opilosti. Šlo o prostou opilost, přičemž do stavu alkoholového ovlivnění se obžalovaný přivedl sám, a to dobrovolně, ač měl opakovanou negativní zkušenost s účinky alkoholu na své jednání. Jeho schopnost ovládat své jednání ve vztahu k alkoholu byla v době zahájení konzumace alkoholu zachovalá. Obžalovaný je schopen se konzumace alkoholu zdržet. Vlastní způsob vedení útoku ve spojení s tím, na kterou část těla poškozeného a jakou intenzitou útočil, zcela vylučuje, že by obžalovaný chtěl jiný než nastalý následek. V tomto směru nejsou dány sebemenší pochybnosti. Masivní rdoušení oběma rukama je typické pro přímý úmysl přivodit smrtelný následek. Je i zcela nepochybné, že k usmrcení poškozeného došlo v příčinné souvislosti s úmyslným jednáním obžalovaného, když žádný důkaz nedovoluje vysvětlení, že by se na jeho smrti mohl podílet někdo jiný než obžalovaný.

Obžalovaný byl rozsudkem Krajského soudu v Praze jako soudu pro mládež ze dne 4. března 2005, sp. zn. 6Tm 1/2005, uznán vinným proviněním vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona a bylo mu uloženo nepodmíněné trestní opatření odnětí svobody v délce 3 let a 6 měsíců. Toto trestní opatření ke dni 23. února 2008 vykonal, přičemž odsouzení nebylo z rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 17. září 2008 zahlazeno, takže je možno k němu přihlížet. Obžalovaného je tak nutno považovat za pachatele, který spáchal zvlášť závažný zločin vraždy opětovně podle § 140 odst. 3 písm. h) tr. zákoníku. Opětovnost činu ve smyslu § 140 odst. 3 písm. h) tr. zákoníku je ovšem dána samotnou skutečností, že pachatel se již předtím vraždy dopustil, tedy může jít i o případ, kdy se na pachatele již hledí jako by odsouzen nebyl. Byl-li ale pachatel v minulosti již odsouzen za vraždu a alespoň zčásti vykonal uložený trest, lze jeho další zločin vraždy posoudit nejen jako spáchaný opětovně, ale zároveň i jako spáchaný zvlášť nebezpečným recidivistou, resp. takovému pachateli lze dle § 59 odst. 1 tr. zákoníku uložit trest v horní polovině trestní sazby odnětí svobody, jejíž horní hranice se zvyšuje o jednu třetinu za podmínky, že závažnost zločinu je vzhledem k recidivě a ostatním okolnostem případu vysoká nebo možnost nápravy pachatele je ztížena.

Trest odnětí svobody je obžalovanému ukládán podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku jako nejprísněji trestného ze spáchaných tr. činů – trestní sazba pro zločin vraždy podle § 140 odst.

3 tr. zákoníku činí 15 až 20 let nebo výjimečný trest – trestní sazba pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku činí až 2 léta a trestní sazba pro přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 2 tr. zákoníku činí až 3 léta.

Vzhledem k tomu, že se obžalovaný dopustil zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. h) tr. zákoníku v dané věci v době přede dnem 29. září 2010, kdy byl odsouzen pro svoji další trestnou činnost Okresním soudem v Nymburce ve věci sp. zn. 4T 147/2010 (a tento odsuzující rozsudek je pravomocný), jsou u něho splněny podmínky pro uložení souhrnného trestu ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku, jak za zločin vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. h) tr. zákoníku, pro který je nyní odsuzován, tak i za přečiny výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, za které mu již rozsudkem Okresního soudu v Nymburce ze dne 29. září 2010, sp. zn. 4T 147/2010, byl trest uložen. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 29. září 2010, sp. zn. 4T 147/2010, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Tr. činnosti v dané věci se obžalovaný dopustil i přede dnem 10. května 2011, kdy byl odsouzen pro svoji další trestnou činnost Krajským soudem v Praze ve věci sp. zn. 6T 17/2011, avšak této tr. činnosti se dopustil až po odsuzujícím rozsudku ve věci Okresního soudu v Nymburce, sp. zn. 4T 147/2010 (pozn. 3 samostatná řízení - skutek ve věci Krajského soudu v Praze, sp. zn. 6T 17/2011, byl spáchán dne 4. října 2010 - odsuzující rozsudek ve věci Okresního soudu v Nymburce, sp. zn. 4T 147/2010, je ze dne 29. září 2010). Více trestných činů je v souběhu jen potud, pokud mezi spácháním časově prvního z nich a časově posledního z nich nebyl vyhlášen soudem I. stupně odsuzující (byť nepravomocný) rozsudek za nějaký tr. čin téhož pachatele. Byl-li tedy obžalovaný ve věci Krajského soudu v Praze, sp. zn. 6T 17/2011, uznán vinným tr. činem spáchaným po vyhlášení rozsudku ve věci Okresního soudu v Nymburce, sp. zn. 4T 147/2010, nejde v případě tohoto posledního odsouzení obžalovaného o sbíhající se tr. činnost (nejde o souběh tr. činu v této věci s tr. činy ve věcech Okresního soudu v Nymburce, sp. zn. 4T 147/2010, a Krajského soudu v Praze, sp. zn. 6T 12/2012), která je nutným předpokladem souhrnného trestu – ve vztahu k trestu ve věci Krajského soudu v Praze, sp. zn. 6T 17/2011, tudíž souhrnný trest není ukládán.

Při úvaze o druhu a výši trestu vycházel soud ze zásad pro ukládání trestních sankcí vymezených v ustanoveních §§ 37 a 38 tr. zákoníku a objektivně i zvážil všechna hlediska

rozhodná pro výměru trestu uvedená v § 39 tr. zákoníku. Po zhodnocení jednání obžalovaného za užití výše uvedených kritérií došel soud k závěru, že u obžalovaného jsou naplněny všechny podmínky pro uložení výjimečného souhrnného trestu odnětí svobody na doživotí podle § 54 odst. 1, 3 písm. a), b) tr. zákoníku - obžalovaný spáchal zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku, tedy trestné jednání vymezené v návěť § 54 odst. 3 tr. zákoníku, přičemž závažnost tohoto zvlášť závažného zločinu je zcela zjevně mimořádně vysoká a není naděje, že by obžalovaného bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 20 až do 30 let.

V obecné rovině je nejprve zapotřebí uvést, že podle § 54 odst. 1 tr. zákoníku výjimečným trestem se rozumí jednak trest odnětí svobody nad 20 až do 30 let, jednak trest odnětí svobody na doživotí. Výjimečný trest může být uložen jen za zvlášť závažný zločin, u něhož to trestní zákon dovoluje. Podle § 54 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody nad 20 až do 30 let může soud uložit pouze tehdy, jestliže závažnost zvlášť závažného zločinu je velmi vysoká nebo možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena (alternativně stanovené podmínky - postačí splnění alespoň jedné z nich). Podle § 54 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody na doživotí může soud uložit pouze pachateli, který spáchal zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 3 nebo který při spáchání vyjmenovaných zvlášť závažných zločinů zavinil úmyslně smrt jiného, a to za podmínek, že

- a) takový zvlášť závažný zločin je mimořádně závažný vzhledem k zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení činu nebo k zvlášť zavrženíhodné pohnutce nebo k zvlášť těžkému a těžko napravitelnému následku a
- b) uložení takového trestu vyžaduje účinná ochrana společnosti nebo není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 20 až do 30 let.

(podmínky jsou stanoveny kumulativně, proto musí být splněny zároveň, přičemž pokud jde o podmínku pod písm. b), tato formuluje alternativně dva předpoklady, z nichž pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí postačí splnění alespoň jednoho).

Uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí má v daném případě zcela evidentně oporu v mimořádně vysoké závažnosti spáchaného zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku. Na mimořádně vysokou závažnost činu pro společnost nutno usuzovat ze souhrnu objektivních okolností (zejména z významu konkrétního dotčeného zájmu chráněného tr. zákoníkem, ze způsobu provedení činu a jeho následku, z okolností jeho spáchání) a ze subjektivní stránky (zejména z formy a míry zavinění pachatele, z jeho pohnutky). Mimořádně vysoká závažnost musí alternativně

vyplývat ze zvlášť zavrženíhodného způsobu provedení činu nebo ze zvlášť zavrženíhodné pohnutky nebo ze zvlášť těžkého a těžko napravitelného následku. Soud má za to, že v daném případě se zcela evidentně jedná o mimořádně vysokou závažnost spáchaného zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku vzhledem k zvlášť zavrženíhodné pohnutce. Za takovou pohnutku lze obecně považovat pohnutku, která je v příkrém rozporu s morálkou občanské společnosti a svědčí zpravidla o morální bezcitnosti, zvrhlosti, o bezohledném sobectví, pohrdavém postoji k základním lidským hodnotám, zejména k lidskému životu, patří sem např. i bezohledná snaha o parazitní způsob života, snaha vyhnout se trestní odpovědnosti za předchozí trestnou činnost i za cenu zmaření lidského života apod. (srov. stanovisko pod č. 41/1976 Sb. rozh. tr.). Zvlášť zavrženíhodná pohnutka musí být jednou z hlavních příčin spáchání zvlášť závažného zločinu, za který má být uložen trest odnětí svobody na doživotí.

V daném případě nelze přehlédnout, že obžalovaný svůj čin spáchal za okolností případu, jakými jsou brutalita, zákeřnost, ale i naprosto malicherná příčina jednání. Tyto skutečnosti jednoznačně svědčí o jeho otrlosti a absolutní neúctě k lidskému životu v příkrém rozporu s morálkou lidské společnosti a nepochybně naplňují pohnutku jednání obžalovaného jako zvlášť zavrženíhodnou. Obžalovaný nerespektoval právo poškozeného na život a nad něj postavil své sobecké řešení předchozího konfliktu. Obžalovaný nebyl veden nějakými chorobnými změnami ve svém myšlení. Způsob provedení činu, kdy obžalovaný vůči zjevně nic netušícímu a nepřipravenému poškozenému použil hrubého fyzického násilí při využití různých mechanismů téměř hraničí se zvlášť surovým způsobem usmrcení a každopádně svědčí nejen o naprosté morální bezcitnosti a brutalitě, ale i o cílevědomosti a rozhodnosti.

Způsob usmrcení poškozeného nutno jednoznačně označit za zákeřný. Pro poškozeného byl útok obžalovaného při vykonávání potřeby nečekaný a neměl sebemenší šanci se účinně bránit. Je sice pravdou, že poškozený ke spáchání činu určitou měrou přispěl svým předchozím napadením obžalovaného, ovšem reakce obžalovaného na toto jednání poškozeného byla zjevně nepřiměřená a vzniklý bagatelní konflikt řešil silnou agresí. Obžalovaný je osobou, která vykazuje sklony k agresivitě, což se právě v motivaci posuzovaného činu výrazně projevilo. Pro násilnou tr. činnost byl také již opakovaně odsouzen. Jde nejen o odsouzení rozsudkem Krajského soudu v Praze – soudu pro mládež ze dne 4. března 2005, jež se týkalo provinění vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona účinného do 31. prosince 2009, ale i o odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Nymburce, sp. zn. 4T 201/2008, ze dne 15. října 2008, jež se týkalo tr. činů ublížení na zdraví podle § 221 odst.

1 tr. zákona a výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zákona účinného do 31. 12. 2009, jichž se dopustil dvěma skutky. Okolnost, že zločin vraždy byl obžalovaným spáchán opětovně, byla promítnuta do právní kvalifikace skutku, tudíž nemohla být znovu hodnocena k jeho tíži při úvahách o stupni závažnosti spáchaného tr. jednání - odsouzení ve věci Okresního soudu v Nymburce, sp. zn. 4T 201/2008, nutno brát v úvahu jako přitěžující okolnost podle § 42 písm. p) tr. zákoníku, tj. že již byl pro trestný čin odsouzen. Podle § 42 písm. n) tr. zákoníku obžalovanému i přitěžuje, že spáchal více trestných činů, pro které je mu i ukládán souhrnný trest.

Vzhledem k postoji, který obžalovaný zaujal ke své tr. činnosti, mu nutno přiznat polehčující okolnosti podle § 41 písm. k), j) tr. zákoníku, tj. že svůj čin sám oznámil úřadům a že napomáhal při objasňování své tr. činnosti – nejen plně doznání, ale i účast při rekonstrukci činu za přítomnosti znalce soudního lékaře, jenž tak mohl objektivně zjistit, že obžalovaným uváděný popis události odpovídá způsobům zranění. Naopak obžalovanému nelze s poukazem na shora uvedené přiznat polehčující okolnost, že čin spáchal v silném rozrušení, pod vlivem hrozby nebo nátlaku či odvraceje útok nebo jiné nebezpečí, ale ani že čin spáchal pod vlivem tíživých osobních nebo rodinných poměrů, které si sám nezpůsobil, jak bylo navrhováno obhajobou s odkazem na nedostatečné rodinné zázemí. Obžalovanému nelze přiznat ani polehčující okolnost, že tr. činu upřímně litoval, jakož ani že vedl před spácháním tr. činu řádný život. Obžalovaný je svobodný, bezdětný, má jednoho nevlastního o 10 let mladšího bratra. Absolvoval 8 tříd základní školy, poslední ročník absolvoval ve věznici. Vyučen není, dvouletý učební obor kuchař, číšník nedokončil (navštěvoval učební obor půl roku – bylo to nezajímavé). Obžalovaný byl opakovaně odsouzen pro tr. činnost násilného charakteru a přes výkon nejprve trestního opatření odnětí svobody a posléze i dalšího trestu odnětí svobody – uložený mu pro násilnou trestnou činnost, se znovu dopouštěl závažného násilného jednání. Vedle nízkého věku obžalovaného (Vrchní soud v Praze v rozhodnutí ze dne 5. října 2011, sp. zn. 8To 81/2011 ve věci Krajského soudu v Praze, sp. zn. 6T 17/2011, konstatoval, že při tr. činnosti spáchané 4. října 2010 obžalovanému již nelze přiznat polehčující okolnost podle § 41 písm. f) tr. zákoníku, že čin spáchal ve věku blízkém věku mladistvých) vzal soud v potaz ve prospěch obžalovaného i skutečnost, že v průběhu současného výkonu trestu odnětí svobody nejsou k jeho chování negativní připomínky. Dle přesvědčení soudu uvedené okolnosti hovořící ve prospěch obžalovaného ale nemohou (a to ani ve svém souhrnu) změnit výsledný závěr soudu, že závažnost tohoto zvláště závažného zločinu je zcela zjevně mimořádně vysoká – výsledný závěr musí být výslednicí všech shora uvedených kritérií a

u obžalovaného jsou okolnosti svědčící v jeho prospěch výrazně převažovány přitěžujícími okolnostmi a pozbývají tak potřebnou kvalifikovanost.

Mimořádně vysoká závažnost zvláště závažného zločinu sama o sobě nestačí k tomu, aby byl uložen výjimečný trest odnětí svobody na doživotí. Tr. zákoník vyžaduje, aby byla současně splněna i některá z podmínek uvedených alternativně v ustanovení § 54 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, tedy že uložení takového trestu vyžaduje účinná ochrana společnosti nebo není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 20 až do 30 let.

V podmínce, že „uložení trestu odnětí svobody na doživotí vyžaduje účinná ochrana společnosti“ je zdůrazněn především požadavek generální prevence. Uložení trestu odnětí svobody na doživotí je namístě, když jiné prostředky, a zejména i nejcitelnější jiné tresty, nebudou sto účinně ochránit společnost před nejnebezpečnější kriminalitou, která velmi negativním a často nenahraditelným způsobem poškozuje základní společenské hodnoty. Může tomu tak být za předpokladu, jestliže nastane mimořádné ohrožení společnosti, např. v důsledku hrozby spáchání některého ze zvláště závažných zločinů uvedených v návěti § 54 odst. 3 tr. zákoníku, který se bude častěji vyskytovat, nebo takové zločiny budou zaměřeny proti některým kategoriím osob, jež jsou jimi ohroženy (např. dětí, veřejných činitelů) či dojde k hlubokému znepokojení široké veřejnosti apod. (srov. rozhodnutí č. 23/1975 Sb. rozh. tr.).

V podmínce, že „není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 20 až do 30 let“, jde o prevenci individuální, v níž je vyjádřena subsidiarita trestu odnětí svobody na doživotí ve vztahu k onomu mírnějšímu typu výjimečného trestu. Znamená to tedy, že z hlediska osoby pachatele je nutno nejdříve zkoumat, zda k dosažení účelu trestu nepostačuje některá z mírnějších alternativ, totiž trest odnětí svobody do 20 let nebo výjimečný trest v podobě trestu odnětí svobody nad 20 až do 30 let. Teprve po negativním závěru, že uvedené mírnější tresty, případně ani v kombinaci s příslušným ochranným opatřením (zejména ochranným léčením nebo zabezpečovací detencí), v konkrétním případě nejsou způsobilé zajistit dostatečnou nápravu pachatele, lze za splnění ostatních podmínek přikročit k uložení trestu odnětí svobody na doživotí. Formulací této podmínky („není naděje“) dává zákon jasně najevo, že nestačí nedostatek jistoty, že se pachatel napraví kratším trestem, ale naopak, vyžaduje se rozumná jistota vycházející ze současných znalostí o možnosti napravit pachatele trestem odnětí svobody časově

omezeným nad 20 až do 30 let. Tím se ovšem dostává výrazně do popředí ochranná (zábranná) funkce trestu odnětí svobody na doživotí spočívající v izolaci pachatele od společnosti, aby byla před ním chráněna, když ani dlouhodobý trest odnětí svobody do 30 let není schopen zajistit jeho převýchovu a nápravu.

Posouzení možnosti nápravy pachatele trestem odnětí svobody nad 20 až do 30 let je otázkou právní, k závěru je kompetentní výlučně soud. Pro rozhodnutí soudu, zda trest odnětí svobody na doživotí uloží či nikoli, se zásadně vyžaduje bedlivé zvážení osobnosti pachatele, jeho předchozího života, příčin a podmínek jeho trestné činnosti (srov. stanovisko č. 41/1976 Sb. rozh. tr.) a z toho plynoucí již zmiňovaná rozumná míra jistoty (protože k absolutní jistotě nelze dospět nikdy), že naděje na nápravu pachatele mírnějším trestem v daném případě není. Soud v intencích uvedeného soustředil svoji pozornost nejen k závěrům znaleckých posudků z odvětví psychologie (jsou nutným podkladem pro toto právní posouzení), ale i k dalším relevantním skutečnostem – tr. činnost obžalovaného začala velmi záhy, intervaly recidivy jsou krátké, recidiva je intenzivní. Zjevné sklony obžalovaného k agresi a bezcitnosti byly završeny dvěma vražednými útoky během 5 týdnů, což signalizuje, že tyto negativní rysy osobnosti jsou již fixovány, a to i přes nízký věk obžalovaného. Obžalovaný je osobou s nejvyšší společenskou nebezpečností a zároveň aktuálně s nejnižší až vyloučenou pravděpodobností resocializace. Společenská nebezpečnost není dána přítomností psychiatrického onemocnění. Osobnostní rysy, které podmiňují jeho společenskou nebezpečnost, nejsou terapeuticky ovlivnitelné. Riziko opakování násilného jednání je vysoké. Porucha osobnosti je neléčitelný, setrvalý stav. Výše zmiňované poznatky bezesporu dokladují naplnění podmínky, že „není naděje, že by obžalovaného bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 20 až do 30 let“. Tím jsou podle názoru soudu dány oba důvody pro použití § 54 odst. 3 tr. zákoníku a pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí. Obžalovaný opakovaně prokázal, že se napravit nemíní a takové osoby je nutno natrvalo, resp. na rozhodně velmi dlouhou dobu z běžného společenského života vyloučit a eliminovat tak možnost jejich dalšího protispoločenského jednání. Soud ale současně i poznamenává – a to i vzhledem k závěrům ústavního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie ohledně „obojakého“ faktoru věku, že žádná prognóza resocializace nemůže de facto platit jednou pro vždy (nemůže být statická) a může se v budoucnosti měnit vlivem působení určitého prostředí na osobu pachatele. S přihlédnutím k aktuálním osobnostním charakteristikám i dosavadnímu vývoji obžalovaného je jeho resocializace extrémně nepříznivá, tj. v době rozhodování soudu – tedy aktuálně. S možností, že v průběhu času (v budoucnu) může dojít k polepšení (nápravě) pachatele, a že jeho

resocializace by se tak mohla ukázat jako reálná tr. zákoník počítá i u osob odsouzených k výjimečnému trestu odnětí svobody na doživotí. Podle § 88 odst. 5 tr. zákoníku lze takovou osobu podmíněně propustit po uplynutí (nejméně) 20 let výkonu tohoto trestu. Soud v daném případě vzhledem k věku obžalovaného nepoužil zpřísnující podmínku ustanovení § 54 odst. 4 tr. zákoníku, že doba výkonu trestu ve věznici se zvýšenou ostrahou se pro účely podmíněného propuštění do doby výkonu trestu nezapočítává.

Zařazení obžalovaného pro výkon trestu odnětí svobody do věznice se zvýšenou ostrahou je v dané věci obligatorní a plně odpovídá ustanovení § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku - podle tohoto ustanovení do věznice se zvýšenou ostrahou se zařadí vždy pachatel, jemuž byl uložen trest odnětí svobody na doživotí.

Trest propadnutí věci, a to zajištěného zavíracího vystřelovacího nože s prošívanou koženkovou stříškou s nápisem U.S.A. super kníže uložil soud rovněž obligatorně, protože byl uložen v zrušeném rozsudku Okresního soudu v Nymburce, sp. zn. 4T 147/2010 - podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku v rámci souhrnného trestu musí soud vyslovit trest propadnutí věci, jestliže takový trest byl vysloven již rozsudkem dřívějším. Podle § 70 odst. 5 tr. zákoníku propadá věc připadá státu.

Soud do rozsudku zahrnul i výrok o povinnosti obžalovaného k náhradě škody matce poškozeného A ■■■ F ■■■ a bratru poškozeného M ■■■ F ■■■, kteří svůj nárok uplatnili řádně a včas v souladu s ustanovením § 228 odst. 1 tr. řádu. Paušální částku náhrady škody způsobené usmrcením stanoví § 444 odst. 3 písm. a) – f) občanského zákoníku, podle nějž soud určil rozsah náhrady škody ve shodě s uplatněnými nároky, tj. ve výši 240 000,-- Kč pro matku poškozeného a ve výši 175 000,-- Kč pro bratra poškozeného.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku; obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká; zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci; poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku,

jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo odvolání nemají již ty oprávněné osoby, které se ho výslovným prohlášením před soudem vzdaly.

Je-li obžalovaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a poškozenému je přiznán alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má poškozený možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost musí poškozený podat soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Praze dne 19. září 2012

**Za správnost vyhotovení:
Ivana Benátská**

**JUDr. Stanislav ČERNECKÝ
předseda senátu v. r.**